

Öreglak helytörténete

Öreglak területe már a bronzkorban is lakott hely volt, bizonyítják ezt azok a véletlenül felfedezett leletek, melyeket 1936-ban Mózner László segédlelkész a mai Petőfi utcában ásott ki. 1988 nyarán szintén találtak a mai Kossuth utcában ebből a korból is származó tárgyakat.

Régészeti leleteket találtak továbbá a mai Nagy József utca megnyitásakor is. Ezek avarkorbéli sírok voltak, melyeknek lelete elég szegényes volt, csak a legszükségesebb harceszközöket tartalmazta.

Az első írásos emlék a faluról az 1332-1337. évi pápai tizedjegyzék, mely szerint Lak egy közepes nagyságú település, mivel 40 kisdénár egyházi adót fizetett.

Egyházi iratokból az is kiderül, hogy a község plébániatemploma 1456-ban Szent Bertalan tiszteletére lett felavatva, és a középkorban a somogyi főesperességhez tartozott.

A 15. századtól kezdve már gyakran szerepel oklevelekben a község, általában Lak megnevezéssel. Így említi az az 1449-ben kelt oklevél is, mely szerint ekkor a Bő nembeli Laki Thúz, Létai és Szecsényi (Szöcsényi) családok egyezkednek a terület birtoklása felett. Ekkor már bizonyosan épült, vagy már állt is a Laki Thúz család várkastélya. Bizonyíték erre Mátyás királynak az az 1464-ben hozott törvénye, mely szerint az 1439 óta épített várkastélyokat le kellett rombolni, viszont ez alól kivétel volt többek között Thúz János várkastélya Lakon.

1484-ben Laki Thúz Miklós halála, illetve testvérének, Jánosnak hűtlensége miatt Mátyás király a Lak várát elvette a Thúz családtól és fiának, Corvin Jánosnak adományozta. Sőt ezt a birtokjogot a következő király, II. Ulászló is elismerte 1490-ben, az úgynevezett farkashidai egyezményben.

1494-ben azonban Thúz János fiai (Alfonz és János) kérvényt adtak be II. Ulászlóhoz, hogy a tőlük elvett birtokokat adják vissza. A birtokjogi per 1500-ig húzódott, míg ekkor a király utasította a székesfehérvári káptalant, hogy Corvin Jánost és társtulajdonosként Enyingi Török Imrét vezesse be Lakvár és tartozékainak birtokába. Mivel Corvin János Horvátországba vonult vissza, így magyarországi birtokainak kezelője Török Imre lett. Az ő legidősebb lányát, Luciát vette feleségül Hédervári Ferenc, így Lakvár is az ő kezére került. 1521-ben sógorrával együtt neki kellett volna megvédeni Nándorfehérvár várát a törökkel szemben, de mivel azt gyáván feladták, az országgyűlés hűtlenségi perbe fogta őket, és minden birtokuktól megfosztotta.

1522-ben II. Lajos király Lak várát Korláthkői Péternek adományozta, aki a mohácsi csatában vesztette életét. A várát özvegye megpróbálta saját birtokába venni Ferdinánd király adományozása révén, de Lakot a másik király, Szapolyai János a törökverő Bakits Pálnak adományozta.

Eközben Török Bálint a kor főúri szokását követve, azért hogy saját hatalmát növelni tudja, tért át az egyik király szolgálatáról a másikéra. Végül 1537-ben Lakot is erőszakkal elvette Bakits Páltól, aki még ebben az évben sikertelenül kísérelte meg Nándorfehérvár visszafoglalását, sőt a visszavonuláskor hősi halált halt.

Török Bálint szolgálatában állt Mártonfalvi Imre deák, akinek naplójából értékes adatok maradtak fenn Lak várának múltjából. Ő írta le azt, hogy Lak vára erős és védett, és az 1540-es években építették és erősítették is.

1541-ben a török Budavár elfoglalásakor Török Bálintot is elfogták, Konstantinápolyba hurcolták és a Héttorony nevű börtönbe zárták. Évek múlva itt is halt meg.

1542-ben Ferdinánd király utasította Várday Pál esztergomi érseket, mint királyi helytartót, hogy Lakvárat Török Bálint nejétől vegye el, és adományozza Báthory Andrásnak, ami meg is történt. Ez

ellen a királyi adományozás ellen újra birtokigénylők léptek fel 1543-ban, mégpedig a mohácsi csatában elesett Korláthkői Péter leányai: Anna és Erzsébet. Hivatkoztak atyjuk királyi jóváhagyással írt végrendeletére, mely szerint a család fiúági kihalása esetén a leányok is öröklési joggal bírnak. A kérelmet Várday érsek jogosnak nyilvánította és elrendelte, hogy Korláthkői Annát és Erzsébetet Lakvár és birtokaiba vezessék be. 1548-ban Erzsébet összes lakvári illetőségét örökre átadta nővérének, Annának, férjzett nevén Ormosdi Székely Ferencnének.

1550-ben tőle vette meg 1200 forintért Tahi Ferenc Lakvárt. Ez ellen nyolc év múlva eredménytelenül tiltakozott valószínűleg rokonsági kötelék folytán Szerdahelyi Dersffy István. Sőt 1559-ben a Lakvárhoz tartozó falvakat és pusztákat is Tahi Ferenc és neje, Zrínyi Ilona vette meg 600 forintért. Majd egy évvel később megvásárolták a Szerdahelyi Dersffyeiktől az eddig vitás egyharmad részt is, melynek tulajdonjoga eddig bizonytalan volt.

1541 és 1566 között a laki vár elég fontos láncszem lehetett a végvári vonalban. Ezt igazolja az a 16. század második feléből fennmaradt két haditérkép is, melyek mindegyike feltünteteti Somogy megye települései között Lak várának a helyét.

A török előrenyomulás Lakot már a mohácsi vész óta folyamatosan veszélyeztette. A szomszédos Somogyvár 1554-55 telében esett el, ekkor menekültek el innen a nevezetes apátság utolsó szerzetesei is. Maga a laki vár Szigetvár eleste, vagyis 1566. szeptember 7-e után került török kézre. Ennek körülményeiről is írt levelében Zalai Benedek három héttel a szigetvári csatavesztés után. Ő közölte azt, hogy a magyar őrség Lak várát nem védte a török ellen, nem gyűjtötte fel, hanem elhagyta azt. Így a török akadálytalanul vonult be a várba, és be is rendezkedett ott. A török előrenyomulását egyébként még ebben az évben éppen a laki vár egykori ura, Tahi Ferenc állította meg nagy veszteségek árán Kanizsa várának megvédésével.

A laki várban elhelyezett török őrség nagyságáról egy 1568-69. évi török kincstári kimutatás ad betekintést. E szerint Somogy megyében a török hét várban tartott őrséget, ezek közül 138 fővel a laki volt az ötödik legnépesebb. Az őrség többféle fegyvernemből állt: műsztafiszek (várőrző katonák), lovasok, azábok (zsoldos gyalogosok) és rablással foglalkozó martalócok. A vár elfoglalása utáni viszonylag békés időszaknak tudható be, hogy az 1618-19. évi török zsoldlajstrom szerint a laki őrség száma 93 főre apadt.

A vár és a település lakosságának sorsát Zrínyi Miklós 1663. évi téli hadjárata pecsételte meg, mely során sikertelenül próbálkozott Somogy vármegye visszaszerzésével. A bécsi udvar közömbössége miatt Zrínyi ekkor kénytelen volt önvédelemből Pécstől Kanizsáig az egész vidéket felégetni. A török megtorlásként a használható embereket a megyéből elhajtotta, a többit pedig legyilkolta. Így nem csodálható, hogy az 1671. évi összeírásban a megyében már csak 24 helység szerepelt, de Lak neve már nem.

A terület birtoklása a következőképpen alakult: Tahi Ferencnek és feleségének Zrínyi Ilonának kilenc gyermeke volt, öt fiú és négy leány. Mivel fiaik időközben meghaltak, ezért Öreglak történetében csak két leánygyermekük szerepelt örökösként. Egyik leányukat, Margitot Orsich Kristóf vette feleségül, míg a másodikat, Annát Gyulaffy György, aki Csobánc várának ura volt. Ők a lakvári részüket elzálogosították, amelyet majd 1687-ben Jankovich Péter fog kiváltani, egyesítve ezzel újra az egész birtokot. Így vált a Tahi örökség tulajdonképpen két részre.

Orsich Kristóf és Tahi Margit leánya, Heléna lépett házasságra Jankovich Györggyel, ezzel került Lak a Jankovich család birtokába. A házasságból hat gyermek született: három fiú és három leány. Lakot János nevű fiúk örökölte. Őt III. Ferdinánd király az 1642. évben kelt leirattal Légrádi kapitánynak nevezte ki az ellenséggel szembeni hősiességéért, valamint a török fogságban eltöltött szenvedéséért. Lakvár birtoklásában a már említett Péter nevű fia követte, akinek emlékét főleg

kölcsönjegyzékek és zálogcédulák tartották fenn, ugyanis jelentős adósságokat csinált. Jellemző, hogy 1687-ben Lakvár visszaváltásakor is István nevű öccsétől kellett 100 aranyat kölcsönöznie.

Ekkor azonban már Lak összes tartozékaival együtt Istváné volt, mivel 1680-ban a Jankovich testvérek megosztották a birtokaikon és ezen terület neki jutott. Mivel azonban Jankovich Istvánnak Lakvárra vonatkozólag nem volt királyi megerősítése, ezért 1697-ben kérvényt adott be a bécsi udvarhoz, melyben leírta azt, hogy családja Lakvárt és birtokait már 1560-tól folyamatosan birtokolta. Jankovich István 1694-ben elvesztette szeme világát, de igen jó gazda maradt. Igaz, jobbágyaival való viszonya rendkívül rossz volt. Neje örökségéből törlesztette a laki uradalom terheit, felépítette a laki kúriát és egy malmot, valamint szőlőt telepített. A bécsi udvar a Rákóczi szabadságharcban való részvételével vádolta, de az ellene hozott intézkedéseket már nem lehetett végrehajtani, mivel 1708. május 25-én a laki kastélyában három rác rabló megölte.

István és György nevű fiai közül örököse a hasonló nevű Jankovich István lett. Ő váltotta vissza a család számára a nagyapja által elzálogosított ősi birtokokat hosszú pereskedések és egyezkedések után. Birtokszerzési ügyeit sok régi birtoklevél tanúsítja. 1743-ban határkiigazításokat tartott birtokain, többek között Lakon is. Így vált a település egy terjedelmes és szétágazó terület gazdasági központjává. Jellemző, hogy Jankovich István volt Somogy vármegye főadószedője is. 1750-ben halt meg.

Antal nevű fia és lánya 1752-ben osztoztak meg az örökségen úgy, hogy Lak Jankovich Antalé lett. Ugyanebben az évben vette feleségül ő Galántai Fekete Júliát, aki a házasságkötés után még 63 évig élt. A birtokait nő létére személyesen ellenőrizte, sőt 1814-re területét 30917 kh-ra gyarapította. Korán megözvegyülve jelentős, ma is látható nevezetes épületeket építtetett a faluban. Ezek közül az egyik a templom, amely az 1815. évi egyházlátogatási jegyzőkönyv szerint már állt, sőt már minden részében javításra is szorult. Ez sem külsejére, sem pedig belsejére nézve nem nyújt különlegességet; a megszokott egytornyú falusi templom, körülbelül 30 méter hosszú és 9 méter széles. Hasáb alakú tornya gúlasisakos, szentélye félköríves, a hajó első, kifelé ívelő szakaszát donga boltozat, míg a kissé nyújtott négyzet alakú eredeti hajót pedig lapos mennyezet fedi. A templom sírboltjában temetkezett el félévszázados özvegyesség után 1815-ben Júlia asszony. Valamint ő építtette fel halálának évében a szőlőhegy lábánál a ma is látható kis, torony nélküli kápolnát, amely főleg barokkos oromzatával vonja magára a figyelmet.

Fekete Júlia fia, Jankovich János mindössze két évvel élte túl anyját. János német nőt vett feleségül, ezért anyja Magyaratádra költözött, és csak nyolc unokájával érintkezett. Jankovich János vetette meg a család hatalmát Horvátországban. Felesége révén, aki Mária Terézia bizalmas kabinet titkárának, Püchler József volt a leánya, a császári udvarral is szoros barátságba került. Sőt elsőszülött fiának, Józsefnek maga a császárnő volt a keresztanyja. József egyébként agglegény maradt, és állandóan Horvátországban tartózkodott. Öccse, Antal játszik csak szerepet Lak életében, de őt a gazdaság nem érdekelte, vagyonának kezelését is László nevű fiára bízta. A legfiatalabb fiútestvér volt ő, a kinek József nevű fia 1825-ben született, és 1881-ben kötött házasságot Visneki Tallián Matilddal. Jankovich József az uradalom értékét nagyszerű építkezésekkel és beruházásokkal emelte. Ő építtette a ma is álló laki kastélyt is, a falu legimpozánsabb épületét, mely a család állandó lakóhelye lett.

A kastély festői környezetben, ősi fáktól körülveve az 50 kh-as őspark emelkedettebb helyén épült a múlt század közepén. Mivel az épület iratait széthordták, ezért pontosabb adatokkal erről nem rendelkezünk. A kastély több épületszárnyból áll. A főépület egy olyan manzárdtetős kastély, amely nyolc ablaktengely szélességre nyúlik és nála valamivel alacsonyabb és egyszerűbb szárnyban folytatódik. A főépülethez jobbról és balról is hosszú, földszintes épületszárnyak csatlakoznak. A baloldali szárny össze is van építve a főépülettel, ez volt egyébként a múlt század előtti kastély. Ma itt a Somogy megyei Általános Iskola és Diákotthon konyhája működik. A jobboldali épületszárny gazdasági célokat szolgált.

Jankovich József örökölte az utód nélkül meghalt Báró Bésán Jánosnak a birtokait is, azzal a kikötéssel, hogy a Bésán nevet is viselje. Halála után Öreglakot Gyula nevű fia, míg a horvátországi Terezovácot Elemér, Géza pedig a Geszti birtokait örökölte.

A 19. század közepén egyébként a Jankovichokon kívül csak három nemes családja volt Öreglaknak: a Németh, a Szita, és a Mezricky családok. Ebben a században a község lakóinak száma megháromszorozódott: az 1815. évi egyházlátogatási jegyzőkönyv 490 főben, míg az 1895-ben megjelent Magyarország helységnévtára már 1295 főben állapítja meg a falu népességének számát. Annak ellenére, hogy a lakosságot többször is megtizedelték különféle járványos betegségek: kanyaró, kolera és torokgyík.

A kiegyezés utáni Magyarország jelentős gazdasági fejlődésnek indult, ennek egyik jellemzője volt a vasútépítések óriási mértékű üteme. 1897-ben a Fonyód-Kaposvár vonal átadásával ez Öreglak közlekedési és gazdasági szerepét is jelentősen növelte. Főleg azért, hogy a vasútállomás épülete, illetve a vasútvonal a falu központjától néhány száz méterre helyezkedik el.

A faluban két jelentős egyesület is létrejött ezidőben. 1891. április 23-án határozták el a község polgárai, hogy "Önkéntes Tűzoltótestület" néven szervezetet hoznak létre a váratlan tűzjárok megelőzése érdekében. Érdekes, hogy ilyen céllal ma is létezik egy kis közösség a faluban "Öreglaki Önkéntes Tűzoltóegyesület" néven. A másik szervezet célja a lakosság műveltségi színvonalának emelése volt, - ez 1903-ban jött létre "Öreglaki Iparos és Polgári Olvasókör" néven. Tagjai iparosok, földművelők és zsellérek lettek.

A 20. század elején, a földesúri nagybirtokon már modernebb gazdasági gépek is dolgoztak, például gőzeke, lóvontatású aratógép és gőzgépes cséplőgép is. Ennek lett következménye a munkabérek csökkenése, illetve a gyakori aratósztrájkok. Ebben az időben létesítette a gróf a mai Kossuth utcában a mezőgazdasági szeszgyárat (ma már az épülete nem létezik), illetve egy 130 kh területű mesterséges halastavat.

Az első világháborúban Öreglaktól is sok munkaképes embert vittek a frontokra, közülük 49 lakos halt meg. A grófi nagybirtokon viszont orosz hadifoglyok is dolgoztak. A háború befejezése után a Jankovichok elvesztették horvátországi birtokaikat, ezért innen javaikat kénytelenek voltak átmenteni Öreglakra.

A Magyar Tanácsköztársaság idején jelentős események történtek a községben. Létrejött egy héttagú direktórium, melyben fontos szerepet töltött be Nagy József tanító. Megalakult egy termelőszövetkezet is, a mezőgazdasági szeszgyárat, cementárugyárat, a fűrészüzemet, a gőzekéket és a cséplőgépeket közös tulajdonba vették. A grófi kastély épülete kórház lett, ahol a spanyolnáthában megbetegedett lakosságot gyógykezelték. Így a gróf, Jankovich Bésán Elemér kénytelen volt a gici birtokán lévő kastélyába visszavonulni.

A Tanácsköztársaság bukása után, az úgynevezett "fehérterror" idején a falu a gróf vezetésével a kommunisták elleni bosszúhadjárat egyik központja lett. Erre volt valószínűleg válasz a grófi sajtgyár felgyújtása, illetve a kínzások egyik főszereplőjének megölése. A csendőri vizsgálat mindkét ügyben eredménytelen volt. Nagy Józsefet a direktóriumban betöltött szerepe miatt büntetésként kizárták az egyházközségből, és két évre internálták egy Zalaegerszegen lévő táborba. Azonban a falu lakossága küldöttséget menesztett a fővárosba, hogy elérje a tanító szabadon bocsátását, ami sikerült is. Nagy József 1936 őszén halt meg, nevét ma utca őrzi a községben.

Az 1920. évi XXVI. törvény, az úgynevezett Nagyatádi féle földreform értelmében a kölkedi dűlőben 265 kh területet osztottak ki, valamint a mai Petőfi, Dózsa és Váralja utca területén 60 darab új házhely jött létre. Ekkor alakult ki a község végleges területe azért, hogy Somogyvár község határából 248 kh területet csatoltak Öreglakhoz kishaszonbérlet formájában. Ez a rész 1948-ban lett közigazgatásilag is a faluhoz csatolva. A Horthy-korszakra jellemzően két vitézi birtok is létrejött a faluban 10 kh

nagyságban.

A húszas években a gróf jelentős mértékben átszervezte gazdaságát a horvátországi ingatlanokért kapott kárpótlási összeg felhasználásával. A mezőgazdasági szeszgyárat bútorgyárrá alakították át, a vasútállomás mellett fa lerakatot létesítettek, a sajtüzemet helyreállították, a cementgyárat pedig bővítették. Sőt a ciframalmi vízeséssel a gróf még a gazdasági központját is villamosította. A nagybirtokokon gyakori volt az idegen idénymunkások alkalmazása. Ekkor történt meg az Iparos és Polgári Olvasókör átszervezése, melynek dísztagja lett a gróf, mivel a szervezetnek gyakran vásárolt könyveket. Az ifjúság nevelésének két fő színtere volt: a Katolikus Legény- és Leányegylet, valamint a leventeképzés, melynek zenekarából több kiváló zenész is kikerült.

A gazdasági világválság a községet is rendkívül hátrányosan érintette. A húszúzem tönkrement, a cementgyár beszüntette működését, a bútorgyár újra mezőgazdasági szeszgyárrá alakult át. A gróf, - akit ez időben országgyűlési képviselőnek is megválasztottak - gyakran a béreket sem fizette ki.

A második világháború előtt a gróf meghalt, Jankovich Bésán Elemér nevű fia folytatta a gazdaság átszervezését. Fő célja a köz- és magántartozásainak rendezése volt, ezért birtokának peremterületeit önként parcelláztatta.

A világháború kitörésének kezdetén a gróf kastélyában lengyel menekülteket rejtett el, mivel ő maga a németeket gyűlölte, bár felesége bajor származású volt. A faluban a Volksbund is megkezdte tevékenységét; összeírták a német nevű egyéneket, őket a német hadseregbe akarták behívni. A község zsidó lakosságát először a Tabon lévő koncentrációs táborba hurcolták, közülük senki sem tért vissza. A leventéket összeszedték, és Németországba szállították ki őket. A második világháború során 36 öreglaki lakos halt hősi halált a frontokon.

A szovjet hadsereg közeledtével a gróf nyugatra menekült, értékeit magával vitte. Például az országos hírvé lipicai lótenyésztését is.

1944. december 4-én "szabadította fel" a községet a szovjet hadsereg, mely során a tágabb és egészségesebb lakóházakat is "igénybe vették". Mivel Öreglak a téli hadműveletek közvetlen színterévé vált, a szovjetek kiűrték a községet. A kastély mögötti parkban és a temetőben 160 szovjet katonát temettek el. Közülük csak Valentyin Kovalcsikov sírja maradt az öreglaki templomkertben. A többi holttestet 1946 februárjában Lengyeltótiiban egy közös sírban temették el.

A háború befejeztével megkezdődött a faluban az újjáépítés. A járás területén például itt indult meg először a tanítás.

A földosztással jelentősen módosultak a tulajdonviszonyok a faluban. Földosztó bizottság alakult, amely 1120 kh szántót, 290 kh rétet, 170 kh legelőt, 10 kh szőlőt osztott fel, valamint a nagybirtokhoz tartozó gazdasági épületeket és igavonó állatokat. Közös tulajdonban maradt viszont a malom, a fűrészüzem és a 10 kh területű kertészkert.

Fontos változást jelentett a falu életében, hogy már a 30-as évek eleje óta kitűzött célt ekkor sikerült elérni: Öreglak önálló közigazgatású község lett. Ugyanis ez ideig a buzásági jegyzőséghez tartozott 1913-tól, bár az állami anyakönyvezés bevezetése óta, vagyis 1899 december 31-től önálló anyakönyvi kerület volt. Az önállósulást a képviselőtestület 2/kgy./1945/VI.10./sz. határozatában mondta ki. E tárgyban kérelemmel fordultak a Somogy megyei Nemzeti Bizottsághoz és a Belügyminisztériumhoz, sőt a lakosság két alkalommal is küldöttséget menesztett Budapestre. A miniszteri jóváhagyás megadása 1946. január 31-én történt meg rendelet útján. Az önálló községi bíró Kádi József lett, míg jegyzővé Mezei Imrét választották.

A háború után a grófi kastély először állami általános iskola volt, majd pedig 1948-50 között mezőgazdasági szakiskola céljára vették igénybe. 1948-ban a Baráti-hegyen, az ottani kápolnában is létesítettek általános iskolát.

1949-ben a régi földesúri nagybirtokon jött létre az Öreglaci Állami Gazdaság, melynek kezdetben részei voltak a Felsőmocsoládi-, Vityai- és Alsóbogáti Állami Gazdaság, a Pusztakovácsi Gyapjútermelő Vállalat, a Kertészeti Magtermeltető és Vetőmagellátó Vállalat, valamint a tihanyi üzemegység is. Ettől az évtől működik a községben napköziotthonos óvoda.

1950-ben két termelőszövetkezet jött létre a faluban, amelyek "Ifjú Gárda" néven egyesültek. Ez vette használatba a fűrészüzemet, a fontosabb gazdasági épületeket, a községi parkban lévő halastavat és a kertészetet. Ugyanebben az évben az őszi választásokkal Öreglakban is létrejött a tanácsrendszer. A Községi Tanács Végrehajtó Bizottságának elnöke Tapolczai Ferenc községi bíró, míg titkára Mezei Imre községi jegyző lett. A község ettől az évtől rendelkezik állandó autóbuszjáráttal.

1954-ben épült fel a falu első orvosi rendelője, illetve orvosi lakása.

1956-ban Öreglakon is jelentős események zajlottak le. A községi tanácsot vezetőivel együtt leváltották. A Budapesten harcolóknak élelmiszert gyűjtöttek és szállítottak, illetve fegyveres őrseget hoztak létre. Ekkor semmisült meg az olvasókönyvtár 500 kötetes könyvtára is. De már december 10-én a tanácsulást levezető elnök bejelentette, hogy az "ellenforradalom" idején létrejött bizottságok megszűntek. A termelőszövetkezetből 46 család lépett ki, és lett egyéni gazdálkodó.

1959 tavaszán azonban újra megtörtént a nagyüzemi gazdálkodás kialakítása, a térszerűsítés. Március 10-én hivatalosan is megalakult az Öreglaci Kertészeti Mezőgazdasági Szövetkezet, melynek elnöke Hegedűs Lajos lett. Őt egyébként az előző évben országgyűlési képviselőnek is megválasztották. 1959-ben alakult meg a ma is működő Öreglak és Vidéke Takarékszövetkezet, ekkor vezették be a telefont a Baráti-hegyen, illetve villamosították a Nagyhegy, a Kishegy és a Vasadhegy teljes szakaszát.

A faluban a járdák 1963 és 1966 között készültek el, és 1964-re kiépült a törpevízmű is.

Az általános iskola 1964-ben költözött az I. számú, a mai felső tagozat épületébe. 1965 és 1972 között Öreglakon Mezőgazdasági Szakiskola is működött, ahol kertészeti középkadereket képeztek. A Somogy megyei Tanács VB 248/1972./VII.11./ határozata szerint azonban ennek épületét a község rendelkezésére bocsátotta. Itt alakult ki, és működik ma is a II. számú, alsó tagozatos általános iskola. Egyébként a faluban 1975-ig két általános iskola működött, ugyanis ekkor körzetesítették a Baráti-hegyen lévőket.

1965-ben az Öreglaci Állami Gazdaságban létrejött az a felépítési forma, mely felbomlásáig működött: a kerületek a központi igazgatás alá rendelték, és ekkor olvadt be végleg az Alsóbogáti Állami Gazdaság.

1967. november 6-án adták át az Öreglak és Vidéke Takarékszövetkezet és a Lengyeltóti és Vidéke Fogyasztási és Értékesítési Szövetkezet által közös pénzalapból felépített épületet, melyben azóta is működik a könyvtár, a presszó, és 1972-től a fogorvosi rendelő, de volt itt könyvesbolt és takarékszövetkezeti iroda is.

Az öregek napközi otthona 1969 októberében kezdte meg működését a faluban. Egykori épületét az Öreglaci Állami Gazdaság létesítette, ebben kapott helyet a sportöltöző is.

Ezekben az évtizedekben a községben két jelentős ipari létesítmény is működött: a Budapesti Május 1. Ruhagyár kihelyezett üzemegységének varrodája, valamint az Öreglaci Takarmánykeverő-üzem.

1974. január 1-jén az Öreglaci Kertészeti Mezőgazdasági Szövetkezet egyesült a Buzsáki "Munkaharcosa" Mezőgazdasági Termelőszövetkezettel. A község ekkor vásárolta meg a megszűnt termelőszövetkezettől azt az irodaházat, melyből a mai orvosi rendelő épületét alakították ki.

A volt grófi kastély épületében 1976-ig működött 80 fő elhelyezésére alkalmas Ifjúsági Leányotthon, majd ehelyett jött létre Somogy megyei Általános Iskola és Diákotthon néven működő oktatási intézmény enyhe fokban eltérő értelmi képességű, tanköteles korú gyermekek részére.

1977-ben az akkori politikai vezetés döntése alapján Öreglak kénytelen volt betársulni egy Lengyeltóti központtal létrejött, nyolc településből álló községi közös tanácsba. Lengyeltóti Öreglakkal szemben a szinten tartásra törekedett, de a falu fejlesztésére semmit sem áldozott. Ezért már 1986 őszétől megfogalmazódott az elválás gondolata. 1987 februárjában egy viharos falugyűlésen született erről döntés, bár az Elnöki Tanács az elszakadásra csak 1989. január 1-jétől adta áldását.

A hamarosan lezajlott önkormányzati választások óta a polgármester és a hivatal dolgozói már egy új irodaépületből irányíthatják a falu életét, amely az ekkor felépült Öreglak és Vidéke Takarékszövetkezet központjának székhelye mögött található.

A község óvodája 1968 és 1982 között ugyancsak a kastélyban működött. 1977-ben azonban a volt tanács épületének átalakításával kétcsoportossá, majd 1982-ben háromcsoportossá vált.

1980-ban létesült a falu határában a Balatonnagyberek Állami Gazdaság, a MAVAD és négy megye erdőgazdaságainak ötlete nyomán a termékeit külföldön is értékesítő vadfeldolgozó üzem. 1989-ig ez jogi személyiség nélküli gazdasági társaság volt, a Balatonnagyberek Állami Gazdaság működtette. 1989. január 1-jén korlátolt felelősségű társasággá alakult át, azóta a neve: Öreglaki Vadfeldolgozó KFT.

A rendszerváltozás óta is jelentős események történtek a községben. 1991. januárjában indult a falu kulturális havi lapja "Öreglaki Kalendárium" címmel.

1992-ben merült fel a községben a tornacsarnok felépítésének gondolata. Ennek munkálatai még ebben az évben meg is indultak és még a mai napig is tartanak.

1992. október 27-én nagy nap volt a falu életében, ugyanis ekkor gyűjtötták meg ünnepélyes keretek közt a gázfáklyát. Ez év december 9-én az összes utcában átvételre került a gázvezetékrendszer. A falu infrastruktúrájának színvonala ekkor tovább emelkedett azzal, hogy a községet bekötötték az országos telefon-hálózatba. Ez a fejlesztés több hullámban azóta is folyik.

Kisebbségi nehézségek árán megtörtént a termelőszövetkezet öreglaki, illetve buzásági részének szétválása. 1993. júniusában alakult meg az Öreglaki Kertészeti Faluszövetkezet.

1993. június 30-án az Öreglaki Állami Gazdaság az Állami Vagyonügynökség Igazgatótanácsának döntése alapján részvénytársasággá alakult át. A társaság neve AGRO-"SZTÁR" Agrár Termelő és Szolgáltató Részvénytársaság lett.

A fennmaradt kevés dokumentum alapján röviden így vázolható fel Öreglak község története, amely természetesen a teljesség igénye nélkül próbált képet adni a falu évszázadokra visszanyúló múltjáról.